

DE TANK

nr. 283
Augustus 2023

P.12

T-64, DE SUPERGEHEIME TANK

P.10

IN DIT NUMMER

MATHILDA MET BRANDSTOFTANK?

P.22

SHERMAN OP ZIJN KANTJE

P.28

JAPANESE AMFIBISCHE TANKS

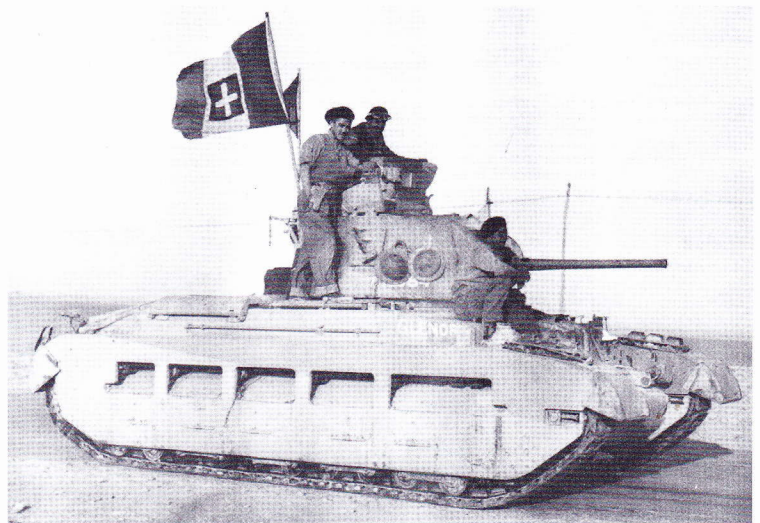

DOOR KEES BLIJLEVEN

Matilda tanks met externe brandstoftank achterop.

Toen ik bij de afronding van het vorige nummer van DE TANK het voorwoord van onze voorzitter had gelezen was ik een beetje verbaasd. Niet dat er rare dingen in stonden maar wel iets waarvan ik dacht "zou dat nou echt waar zijn? Klopte er echt iets niet met de externe brandstoftank achterop de Infantry Tanks Mark II, Matilda Mk.II?"

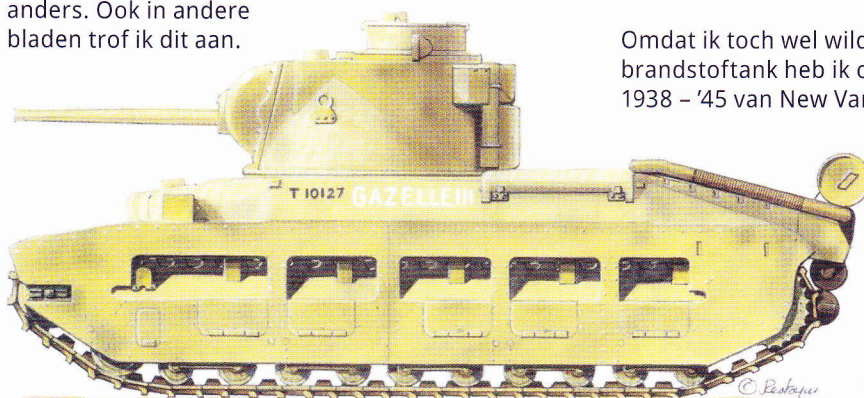
Ik pakte een paar van mijn boeken waar veel foto's van de woestijnoorlog in Afrika in staan uit de kast en ik ben gaan bladeren. Ik zag de ene Matilda foto na de andere en verdraaid, allemaal zonder brandstoftank achterop. Waar die brandstoftanks wel op voorkwamen was, inderdaad, op tekeningen. Bijvoorbeeld een Matilda Mk.II (▲) van het 4e RTR, 32ste Army Tank Brigade bij Tobrouk op pagina 135 van *Armes MILITARIA Magazine Hors Serie nr.6*. En op tekeningen op andere pagina's: precies hetzelfde. Op de tekening van een Matilda Mk.II (▼) van 7 RTR op pagina 103 staat ook een brandstoftank, maar wel een kleinere en in een andere positie. Misschien was dit geen brandstoftank maar een tank voor iets anders. Ook in andere bladen trof ik dit aan.

Infantry Tank, Mk.II, Matilda II (A12)

Tekeningen van Infantry Tanks Mark II Matilda Mk.II, meestal met een brandstoftank achterop.

Omdat ik toch wel wilde weten hoe het nu precies zit met die brandstoftank heb ik onder meer het boekje *Matilda Infantry Tank 1938 - '45* van *New Vanguard* doorgenomen. In het hoofdstuk "The Mark IIICS, IV, IVCS & V" op pagina 12 staat o.a. dat de brandstofcapaciteit van de Matilda moest worden verbeterd. De tanks waarbij dit werd gedaan werden aangeduid als Mark IV of IVCS als ook het 2-ponder kanon door een houwtiser werd vervangen. De verbetering van de brandstofcapaciteit werd uitgevoerd door het installeren van een externe

Средний танк Т-64А (объект 434) 1967 год
(брезент на корме башни условно не показан)

Aleksander
Александр
Александрович
Morozov
Морозов

De middelzware, supergeheime Sovjet gevechtstank

DOOR BRUNO GHUIJS

Als je vijftien jaar geleden had gezegd dat er in 2023 een artikel over de T-64 tank in DE TANK zou komen dan had men je toch een beetje stoffig aangekeken. Ook zou er misschien gevraagd zijn of er voor een artikel nou niets spannenders te bedenken was. Vijftien jaar geleden laafden we ons nog aan het fruit van het Vredesdividend, dat het mogelijk maakte onze slagkracht in de vorm van strijdvoertuigen te decimeren. En als je kijkt naar de aantallen waarin de Sovjet-Unie tanks heeft geproduceerd, bijvoorbeeld van de T-34, de T-55 of van de T-72, dan zijn er van de T-64 maar weinig gebouwd en uiteindelijk nog veel minder gebruikt dan gebouwd. Een groot aantal exemplaren verhuisde linea recta van de fabrieken naar de strategische opslagplaatsen. En als je dus een oppervlakkige studie zou doen van de tank in de koude oorlog dan zou je kunnen denken dat die T-64 in het grote overzicht maar weinig voorstelt. Maar ho even, hoe zat het ook alweer?

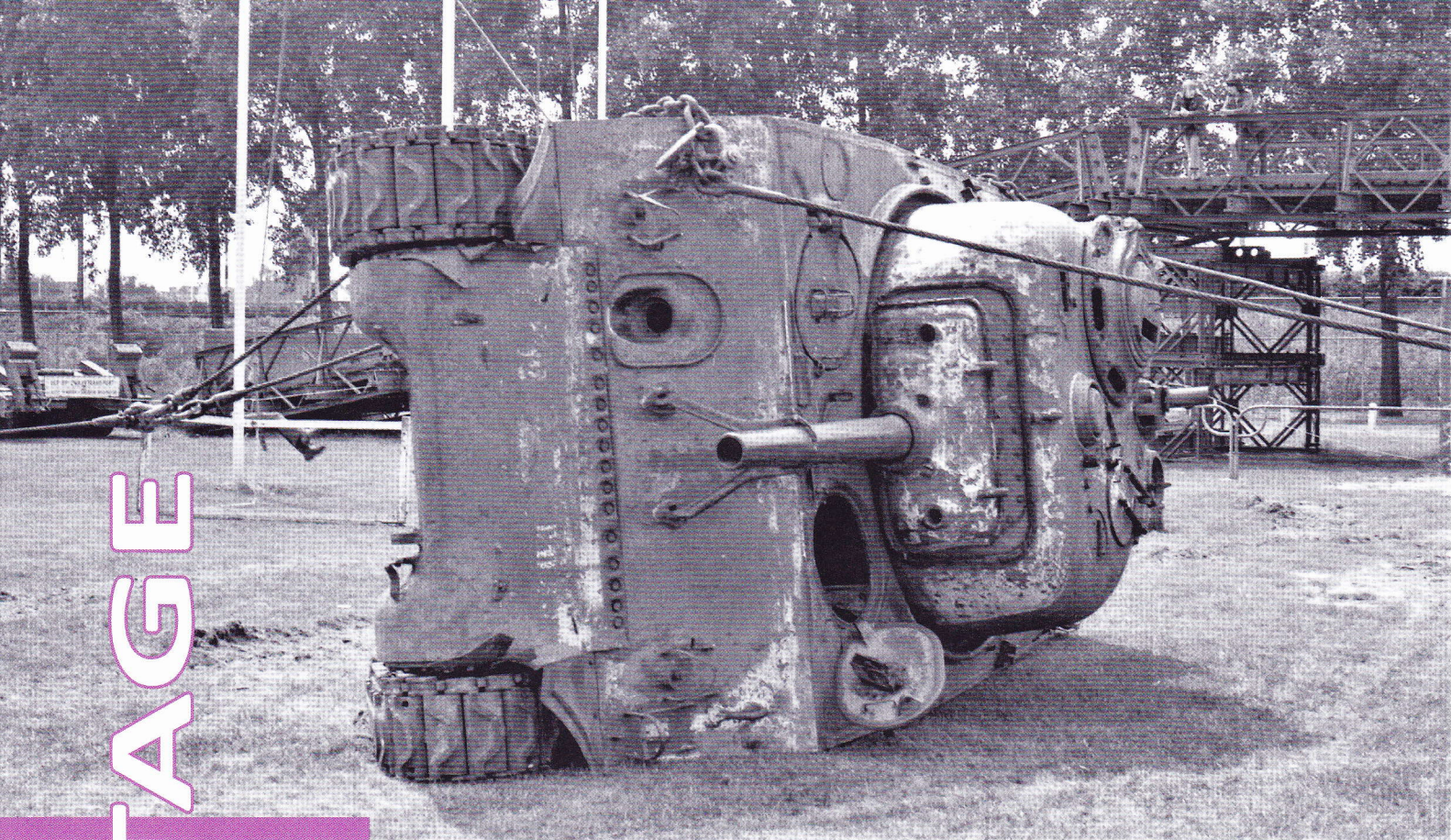
Ooit was het midden jaren vijftig. De geweldige T-34-85 was over zijn glorietijd heen en de Sovjet-Unie en de NAVO waren al lang geen vrienden meer. De T-44, die de T-34 had moeten vervangen en die door hetzelfde ontwerp bureau was gecreëerd, gebruikte hetzelfde kanon als zijn

voorganger en bracht dus geen echte verbetering in de slagkracht. Daarom was dit het tijdperk van de T-54 en T-55 tanks, die in ongelooflijke aantallen werden gebouwd en die waren voorzien van een 100 mm kanon met getrokken loop. Maar in het Westen waren ook nieuwe ontwikkelingen aan de gang. De Verenigde Staten en Europa hadden een redelijke inschatting van de aantallen waarin de Sovjets hun tanks fabriceerden en wisten stiekem wel dat zij zonder een acute oorlogssituatie geen tegengewicht in de schaal

konden leggen. Simpelweg, omdat de budgetten daarvoor niet beschikbaar waren. Kapitalisme betekent nu eenmaal dat in vredetijd de welvaart vóór de defensie gaat. Daarom zocht men heil in de ontwikkeling van een technologisch overwicht in de vorm van de M48 Patton en de Centurion. Tanks met betere richtmiddelen en zwaarder pantser dan hun opponenten. En een iets groter kanon, uiteindelijk in de vorm van het immens succesvolle Britse Royal Ordnance 105 mm L7 kanon met getrokken loop. Dus wat deden de Russen? Die keken nog een

Vroege T-64

Op zijn wieltjes gezet

Oefening tankberging in 1974

De tank, een Sherman M4 105mm houwtser, ligt machteloos op zijn zijkant.

Een kijkje in het verleden. Op 5 mei 1974 was er op de Frederik Hendrikkazerne in Venlo een Open Dag en daar werd gedemonstreerd hoe een gekantelde tank kon worden geborgen. De foto's zijn gemaakt door John van Hest (†). John was destijds werkzaam bij de Nederlandse Omroep Stichting en een fervent liefhebber van militaire voertuigen. Hij maakte deze kleine fotoserie van het bergen van een omgeslagen Sherman tank.

Aan de ene kant een AMX-13 bergingstank en aan de andere kant een M578 bergingsvoertuig uit de M107 familie. Ze gaan samen de klus klaren.

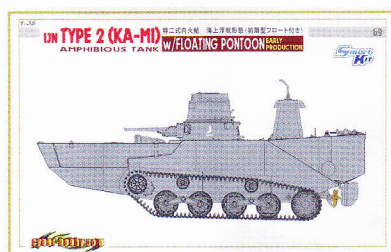

Japanse amfibische tanks

De ontwikkeling van Type 2 Ka-Mi

DOOR ROB SWART

Alweer een aantal jaren geleden heb ik de kit van de Japanse amfibische tank Type 2 Ka-Mi van Cyper-Hobby aan mijn voorraad toegevoegd. Het was zo'n eenmalige productierun en die wilde ik die niet graag mislopen. Het is inderdaad een eenmalige productie geweest, ten miste van de doos. De inhoud heeft zijn weg gevonden in een her-oplage van Dragon, dus moet ik erg zuinig zijn op de doos

Bij een kit hoort natuurlijk ook een stukje research naar de geschiedenis en dan kom je er al snel achter dat er, verhoudingsgewijs tot andere militaire voertuigen, minder over valt te vinden, maar dat maakt het voor mij alleen maar interessanter. De Japanners waren in eerste instantie niet echt in tanks geïnteresseerd omdat de calvarietraditie in het land ontbrak. In het traditionele Japan werd veel gebruik gemaakt van voetvolk voor verkenningen in het bergachtige landschap. Cavalerie te paard was ervoor alleen voor rijke adellijke families. Op dit punt had het land nog een behoorlijke inhaalslag te maken.

SUMIDA AMP

In 1929 startte het Japanse leger met de ontwikkeling van gepantserde voertuigen met rupsbanden. Het eerste prototype, gebouwd in 1930, was een experimenteel gepantserd verkenningsvoertuig genaamd de Sumida Amphibious Armored Car (Sumida AMP in het kort). De ontwikkeling werd door Ishikawajima uitgevoerd.

Het was een hybride chassis met twee bestuurbare voorwielen en rupsbanden achter. Interessant is dat het chassis is ontworpen op basis van het Franse Kegresse-chassis. Het prototype bestond uit een "scheepsromp" die beweging in het water mogelijk maakte. Op het voertuig werd een volledig

